

Arrest

nr. 141 131 van 17 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 7 januari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 26 oktober 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 januari 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ALDELHOF, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 28 mei 2009 en op 7 december 2009 aanvragen in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 26 oktober 2012 de beslissing waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf onontvankelijk worden verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden verzoeker op 12 december 2012 ter kennis gebracht.

De beslissing waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf onontvankelijk worden verklaard is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die op datum van 28.05.2009 en van 07.12.2009 werden ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het feit dat betrokkene sinds juli 2006 in België zou verblijven; hij van zijn verblijf in België nuttig gebruik zou hebben gemaakt om zich op een blijvende wijze te integreren in de Belgische samenleving en hij verwijst naar zijn geslaagde integratie in de Belgische samenleving en hij Nederlandse lessen zou gevolgd hebben en hij een actief sociaal leven zou hebben opgebouwd en betrokkene ter staving een verklaring dd. 11.09.2009 van de Soedanese Gemeenschap Gent, een bewijs van Nederlandse les module 5 en module 6 voor gealfabetiseerden, een bewijs van inschrijving voor Nederlandse les dd. 30.04.2009, een deelcertificaat van de opleiding Nederlands 2e taal - Richtgraad 1 dd. 06.05.2009, inschrijvingsformulieren Nederlandse les en een brief dd. 04.08.2009 betreffende Nederlandse les voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag, ingediend op 03.07.2006, werd afgesloten op 29.08.2006 met de beslissing 'Oude asielprocedure - niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 30.08.2006. Zijn tweede aanvraag, ingediend op 14.08.2007, werd afgesloten op 23.01.2008 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 24.01.2008. Zijn derde procedure, ingediend op 27.03.2008, werd afgesloten op 14.04.2008 met de beslissing 'Weigering van in overwegingname van een asielaanvraag' door de Dienst Vreemdelingenzaken, hem dezelfde dag betekend. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure - namelijk minder dan twee maanden voor de eerste aanvraag, iets meer dan vijf maanden voor de tweede aanvraag en minder dan één maand voor de derde procedure - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beweert dat hij niet zou kunnen terugkeren naar Soedan, gelet op de vervolging waarvoor hij destijds op de vlucht is geslagen. Hij zou in zijn land van herkomst onterecht beschuldigd worden van verkrachting van een zekere S.. Dit zou onterecht zijn, aangezien de verkrachting zou zijn begaan door

de meester van verzoeker. Betrokkene zou in zijn land van herkomst vervolgd worden door de lokale autoriteiten. Hij verwijst naar de gevaarlijke situatie in zijn land van herkomst. Hij legt ter staving een artikel 'reisadvies Soedan' voor. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RvV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018). Het artikel gaat over de algemene toestand in Soedan en betrokkene levert geen persoonlijke bewijzen dat zijn leven in gevaar zou zijn.

De loutere vermelding van art. 2 EVRM: recht op leven, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene geen bewijzen voorlegt dat dit recht zou geschonden worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Betrokkene haalt aan dat hij de kosten voor een terugreis onmogelijk zou kunnen betalen en hij haalt als bewijs aan dat er een kosteloze pro deo raadsman werd aangesteld voor bijstand bij zijn procedures. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.”

Het bevel om het grondgebied te verlaten luidt:

“[...] Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene is niet als vluchteling erkend bij beslissing tot ‘weigering van in overwegingname van een asielaanvraag’ door de Dienst Vreemdelingenzaken op datum van 14.04.2008, hem dezelfde dag betekend. Bovendien kreeg betrokkene op 26.10.2012 een beslissing tot weigering van machtiging tot verblijf in het kader van een aanvraag 9bis.”

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wijst de Raad erop dat in het belang van een goede rechtsbedeling degene die op de rechter een beroep doet voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635; R. STEVENS, 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken.

Het komt uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoekende partij die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar haar mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht. Verzoeker geeft aan, zowel in het verzoekschrift als ter terechtzitting, dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven naar aanleiding van de beslissing die werd genomen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en deze dus aldaar zijn oorsprong vindt.

Verzoeker toont aldus een voldoende samenhang tussen de bestreden beslissingen, die elk op grond van een andere juridische en feitelijke basis zijn genomen, evenwel nog niet aan. De Raad wijst er zo op dat het gegeven dat eenzelfde gemachtigde van de staatssecretaris op dezelfde dag dat zij een niet-ontvankelijkheidsbeslissing neemt inzake een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf eveneens beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en deze beslissingen verzoeker ook op dezelfde dag ter kennis worden gebracht, nog niet tot gevolg heeft dat het bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden beschouwd als gevolgbeslissing van de niet-ontvankelijkheidsbeslissing. Aldus blijkt nog niet dat het bevel om het grondgebied te verlaten zou steunen op de niet-ontvankelijkheidsbeslissing en/of er onlosmakelijk mee zouden zijn verbonden. Het gegeven dat een bestuur op het ogenblik dat het een beslissing neemt inzake een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf tevens bepaalde vaststellingen doet betreffende de verblijfssituatie en overgaat tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, volstaat nog niet om een voldoende samenhang tussen de beslissingen zelf aan te tonen. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de niet-ontvankelijkheidsbeslissing op zich nog niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten hierdoor in het gedrang komt. De eventuele nietigverklaring van de niet-ontvankelijkheidsbeslissing leidt zo niet tot de vaststelling dat verzoeker tot enig verblijf is gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden.

Een voldoende samenhang tussen de aangevochten beslissingen blijkt aldus niet. In deze omstandigheden, waarin verscheidene vorderingen waarvan de samenhang niet wordt aangetoond in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde beslissing, die in casu ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105). Deze beslissing, de beslissing van 26 oktober 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, wordt verder aangeduid als de bestreden beslissing.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 26 oktober 2012.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het vertrouwensbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] De verwerende partij begaat in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoekende partij, in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoekende partij mede te delen dat zijn aanvraag tot verblijf niet ontvankelijk verklaard wordt.

Aan iedere administratieve rechtshandeling moeten draagkrachtige motieven ten grondslag liggen.

Een bestuurshandeling is aldus gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

De motivering moet inderdaad draagkrachtig zijn, dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.vSt. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arrbrb. Brussel 5 oktober 2002, J.T.T. 2003, afl. 867, 393).

[...]

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

- [...]

Het vertrouwensbeginsel werd bij het nemen van de bestreden beslissing geschonden.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren.

a)

Het is immers zo dat zowel het kabinet De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigd hebben dat de criteria van de (weliswaar vernietigde) instructies dd. 19 juli 2009 blijven gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd totdat er een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt. Tot op heden is er nog geen nieuw beleid bekend gemaakt.

In de bestreden beslissing wordt het tegenovergestelde voorgehouden, dat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zouden zijn.

Aangezien uitdrukkelijk door de bestuurlijke overheid wordt bevestigd dat zij de criteria zullen blijven toepassen totdat het nieuwe beleid wordt bekend gemaakt, mag aldus verwacht worden dat iedere beslissing in het kader van een aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet wordt genomen rekening houdende met de achterliggende filosofie van de criteria van de instructies dd. 19 juli 2009. zij het binnen de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris.

b)

Indien de regeringsinstructies dd. 19 juli 2009 er op nagelezen worden, is de duurzame lokale verankering een belangrijk element dat beoordeeld dient te worden bij het nemen van een beslissing naar aanleiding van een aanvraag tot regularisatie.

Indien een persoon zich in een prangende humanitaire situatie bevindt zoals omschreven in de regeringsinstructies, dienen geen buitengewone omstandigheden worden aangetoond, aangezien de prangende humanitaire situatie buitengewone omstandigheden impliceren.

Op het ogenblik van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf voldeed de verzoeker aan de voorwaarden zoals omschreven in punt 2.8.B. van de regeringsinstructies.

De verzoeker verbleef minstens sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België en kon een arbeidscontract voorleggen.

Er dient vastgesteld te worden dat in de bestreden beslissing NIET geantwoord wordt op de argumenten van de verzoeker omtrent zijn werkwillegheid en de reële mogelijkheid van de verzoeker om te werken (gelet op het arbeidscontract dat hij heeft voorgelegd).

Deze belangrijke elementen werden eenvoudigweg genegeerd door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Niet alleen schendt de Dienst Vreemdelingenzaken het vertrouwensbeginsel, doch ook de motiveringsplicht.

De Dienst Vreemdelingenzaken is verplicht om te antwoorden op alle argumenten en al zeker op het hoofdargument dat werd aangehaald in de aanvraag tot machtiging tot verblijf, zijnde in casu de werkwillegheid en de reële mogelijkheid tot werken van de verzoeker.

- [...]

Op het ogenblik van de beslissing, drie jaar en vijf maanden na de indiening van de aanvraag, verblijft de verzoeker reeds meer dan zes jaar ononderbroken in België.

Zijn langdurig ononderbroken verblijf op het ogenblik van de beslissing dient eveneens in overweging genomen te worden.

Daarenboven dient benadrukt te worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken er DRIE JAAR EN VIJF MAANDEN over heeft gedaan om een onontvankelijkheidsbeslissing te nemen.

Een dergelijk lange termijn is onredelijk lang.

In deze lange termijn werd de verzoeker gedoogd op het Belgisch grondgebied, kreeg hij de kans om zich verder te integreren om dan uiteindelijk het deksel op de neus te krijgen. Een dergelijke werkwijze is onaanvaardbaar.

Besluit

De Dienst Vreemdelingenzaken wijkt af van haar vaste gedragslijn, waardoor het vertrouwensbeginsel en de redelijke termijn wordt geschonden.

- [...]

Tevens wordt aangehaald dat gronden van integratie geen buitengewone omstandigheden uitmaken.

Het mag duidelijk zijn dat ook deze motivering niet materieel draagkrachtig kan zijn en tevens onredelijk is om de bestreden beslissing van onontvankelijkheid te dragen.

Integratie zou, overeenkomstig de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, geen grond voor ontvankelijkheid kunnen zijn.

Evident, is dit onjuist.

Dergelijke redenering is zodanig algemeen dat dit impliceert dat geen enkele vreemdeling op basis van integratie een verblijfsmachtiging via zijn verblijfplaats in België kan aanvragen.

a)

Uiteraard kunnen redenen van integratie (werk, talenkennis, centrum van belangen in België...) buitengewone omstandigheden uitmaken.

Het is niet omdat de Dienst Vreemdelingenzaken een appreciatiebevoegdheid heeft, dat de Dienst Vreemdelingenzaken met een algemene uitspraak zijn eigen appreciatiemarge met betrekking tot het criterium 'buitengewone omstandigheden' mag ondergraven en stellen dat integratie niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België ingediend wordt.

Als integratie NOOIT EEN GROND is tot ontvankelijkheid, wordt iedere aanvraag met verwijzing naar de integratie (werk, centrum van belangen, talenkennis...) als buitengewone omstandigheid STEEDS afgewezen.

Uiteraard is dit niet wat de wetgever heeft gewild.

Dergelijk algemeen standpunt gaat immers in tegen de wettelijk voorziene appreciatiebevoegdheid van de Staatssecretaris.

b)

NOOIT heeft de wetgever UITGESLOTEN dat redenen van INTEGRATIE ONMOGELIJK EEN GROND TOT ONTVANKEUKHEID kunnen zijn.

Het is duidelijk dat het verblijf en integratie van de verzoekende partij in België echte manifeste buitengewone omstandigheden zijn.

4.4.

Naast de manifeste schending van de motiveringsplicht heeft de Dienst Vreemdelingenzaken het redelijkheidsbeginsel geschonden.

In 1981 stelde Professor SUETENS reeds dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, Le., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren.

Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het te allen redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 - 56).

Het weze dan ook opgemerkt dat de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden mag overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd mag sanctioneren.

De beslissing tot onontvankelijkheid en het bevel om het grondgebied te verlaten, die zijn oorzaak vindt in de beslissing tot weigering van machtiging tot verblijf in het kader van zijn aanvraag artikel 9bis en die omwille van bovenstaande argumenten eveneens aangetast is door het onwettige en onredelijke karakter, dienen dan ook vernietigd te worden."

3.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt in de betreffende beslissing, onder verwijzing naar artikel 9bis van

de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. In de mate dat verzoeker nog specifiek stelt dat niet wordt toegelicht waarom een in zijn hoofdte aanwezig zijnde werkwillegheid en reële mogelijkheid te werken gelet op een voorgelegde arbeidsovereenkomst niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid, merkt de Raad op dat uit een nalezing van verzoekers verblijfsaanvragen zoals deze voorhanden zijn in het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker melding maakte van een dergelijke ingeroepen buitengewone omstandigheid, laat staan dat een arbeidsovereenkomst of enig ander stuk waaruit enige werkwillegheid blijkt werd overgemaakt. Als buitengewone omstandigheden voerde verzoeker enkel een vrees voor vervolging in zijn thuisland en de financiële onmogelijkheid om een terugreis te bekostigen aan. Aldus blijkt niet dat enige motivering op dit punt zich opdrong en kan niet worden ingezien op welke grond verzoeker een verwachting koestert om een motivering in de bestreden beslissing terug te vinden omtrent zijn werkwillegheid of reële kans op tewerkstelling.

De Raad besluit dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. In de mate dat verzoeker betoogt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de bestreden beslissing, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Deze dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

Verweerder oordeelde in casu dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden niet kon indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk was.

Verzoeker geeft allereerst aan niet akkoord te gaan met de motivering in de bestreden beslissing dat de criteria vervat in de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009) niet meer van toepassing zijn, nu deze instructie nietig werd verklaard door de Raad van State. Verzoeker erkent in zijn verzoekschrift weliswaar dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State, doch hij meent dat gelet op de publieke verklaringen van zowel *“het kabinet De Block als de directie van de dienst Vreemdelingenzaken”*, die bevestigen dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor zij die eraan voldoen, mag worden verwacht dat iedere beslissing inzake artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt genomen rekening houdend met de achterliggende filosofie van de instructie. Hij geeft aan te voldoen aan een van de criteria vervat in de instructie en is van mening dat aldus het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden diende te worden verondersteld.

De instructie waarop verzoeker doelt, werd – zoals hij zelf ook aangeeft – vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nummer 198.769 omdat deze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”* Deze nietigverklaring houdt in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. De vaststelling dringt zich dan ook op dat verweerder in de bestreden beslissing, in antwoord op de vraag van verzoeker om toepassing te maken van de criteria vervat in de instructie, op correcte wijze heeft aangegeven dat deze criteria niet meer van toepassing zijn. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt dat indien een vreemdeling aantoonde zich te bevinden in een van de humanitaire situaties bedoeld in de instructie geen buitengewone omstandigheden moeten worden aangetoond, *“aangezien de prangende humanitaire situatie buitengewone omstandigheden impliceren”*, gaat het door hem gestelde verder in tegen de uitdrukkelijke bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en voormelde rechtspraak van de Raad van State. Zo vernietigde de Raad van State voornoemde instructie net omdat vreemdelingen hierdoor ontslagen werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, ondanks de uitdrukkelijke wettelijke verplichting hiertoe.

De Raad stelt daarenboven ook vast dat verzoekers kritiek in wezen is gericht tegen een overtoollig motief in de bestreden beslissing (cf. RvS 31 januari 2012 nr. 217.599). De criteria vervat in de vernietigde instructie betroffen immers *“humanitaire situaties”* waarin een machtiging tot verblijf gerechtvaardigd kon zijn en betroffen aldus de gegrondheid van een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf. De bestreden beslissing heeft daarentegen enkel betrekking op de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf en de vraag naar het voorhanden zijn van de wettelijk vereiste buitengewone omstandigheden. De eventuele gegrondheid van een middel dat gericht is tegen een overtoollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er blijkt dan ook niet dat verzoeker een belang heeft bij dit onderdeel van het middel (cf. RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

In casu blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat verweerder, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, is nagegaan of was voldaan aan de vereiste van het aantonen van buitengewone omstandigheden die verhinderen dat de aanvraag via de gewone procedure wordt ingediend. Hij heeft hierbij telkens op concrete wijze toegelicht waarom hij van oordeel is dat de aangebrachte elementen niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Na te hebben vastgesteld dat geen aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden aangevoerd, kon verweerder niet anders dan de aanvraag onontvankelijk te verklaren, zo niet zou hij de wet miskennen. Verzoeker toont door te verwijzen naar verklaringen afkomstig van een kabinet en de Dienst Vreemdelingenzaken dat de criteria in de vernietigde instructie alsnog zouden worden toegepast niet aan dat de in casu bestreden beslissing is genomen met miskenning van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Ook een schending van de materiële motiveringsplicht kan op grond hiervan niet worden weerhouden, nu een verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur in geen geval toelaat af te wijken van een wettelijke voorwaarde, in casu de verplichting voor het bestuur om in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de buitengewone omstandigheden na te gaan.

Verzoeker geeft verder aan niet akkoord te kunnen gaan met de motivering in de bestreden beslissing waarbij wordt gesteld dat het langdurig verblijf en de elementen van integratie in België niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Verweerder oordeelde met name dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend en aldus niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hij oordeelde dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeker is van oordeel dat deze stellingname onjuist en kennelijk onredelijk is.

De Raad merkt in dit verband op dat de ontvankelijkheidsfase in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet erop is gericht na te gaan of de vreemdeling bepaalde omstandigheden kan aantonen die hem beletten zijn verblijfsaanvraag in te dienen via de reguliere procedure, met name vanuit het land van herkomst. Verweerder heeft wat betreft de elementen van integratie waarvan verzoeker melding maakte in zijn aanvraag – met name lang verblijf, het uitbouwen van een actief sociaal leven en het volgen van Nederlandse lessen – gesteld dat deze niet verantwoorden waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend en deze het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Er blijkt niet dat verweerder op dit punt niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. Deze motivering kan in casu ook niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd. Zo merkt de Raad op dat deze motivering in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769; zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Verzoeker geeft aan dat verweerder middels zijn motivering op algemene wijze zou uitsluiten dat elementen van integratie buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken, terwijl niet kan worden uitgesloten dat uit de elementen die worden aangebracht ter staving van een goede integratie in België in bepaalde gevallen ook kan worden afgeleid dat het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in zijn land van herkomst. Uit de bestreden beslissing volgt evenwel nog niet dat geen enkel element betreffende de integratie van aard kan zijn tevens een buitengewone omstandigheid uit te maken, doch enkel dat de elementen van integratie waarvan melding werd gemaakt in de aanvraag – met name lang verblijf, het uitbouwen van een actief sociaal leven en het volgen van Nederlandse lessen – op zich nog niet vermogen de buitengewone omstandigheden aan te tonen. Dit standpunt is in casu niet kennelijk onredelijk en aldus *‘ondergraft’* of overschrijdt verweerder zijn appreciatiebevoegdheid nog niet. De Raad kan in dit verband zo ook enkel vaststellen dat verzoeker zelf in zijn aanvragen als buitengewone omstandigheden enkel een vrees voor vervolging in zijn thuisland en een financiële onmogelijkheid om een terugreis te bekostigen aanvoerde, en in dit verband niet uitdrukkelijk verwees naar zijn integratie laat staan toelichtte op welke wijze deze hem verhinderde de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen in het land van herkomst. Verzoeker blijft ook thans volledig in gebreke te duiden waarom deze elementen van integratie een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen bijzonder moeilijk zouden maken. In deze situatie toont verzoeker niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing op dit punt – die wordt ondersteund door rechtspraak van de Raad van State – foutief of kennelijk onredelijk

zou zijn of in strijd zou zijn met de wet. In zoverre verzoeker aangeeft dat bijvoorbeeld het hebben van werk in België een buitengewone omstandigheden kan uitmaken, kan ook enkel worden opgemerkt dat verzoeker zich niet in deze situatie bevindt.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. Specifiek wat het vertrouwensbeginsel betreft, dient te worden opgemerkt dat – daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond inzake de toepassing van de instructie van 19 juli 2009 derwijze dat verzoeker er mocht van uitgaan dat hij verder in België zou kunnen verblijven – deze praktijk hoe dan ook contra legem zou zijn geweest. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden (RvS 4 maart 2002, nr.104.270). Een schending van het vertrouwensbeginsel kan niet worden weerhouden.

3.2.5. Waar verzoeker nog kritiek uit op de behandelingsduur van zijn verblijfsaanvragen, benadrukt de Raad dat het bestuur elke aanvraag om machtiging tot verblijf aan een afzonderlijk en doorgedreven onderzoek dient te onderwerpen. Er dient bovendien op gewezen te worden dat de Vreemdelingenwet geen termijn voorziet waarbinnen aanvragen die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden ingediend moeten behandeld worden. In ieder geval toont verzoeker ook niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing eerder had moeten worden genomen. Een eventuele schending van de redelijke termijn zou immers hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf gunstig zou moeten worden beoordeeld (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757). Er blijkt ook geenszins dat het uitblijven van een beslissing verzoekers belangen heeft geschaad. Hij wijst er zo wel op dat hij gedurende deze tijd werd gedoogd op het grondgebied en ‘*de kans [kreeg]*’ om zich verder te integreren, doch aldus blijkt niet dat verzoekers belangen door de lange behandelingsduur op zich zijn geschaad. Het staat verzoeker integendeel vrij deze bijkomende verblijfsduur en intussen opgebouwde integratie aan te wenden in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan welk belang hij heeft bij het invoeren van dit onderdeel van het middel (RvS 12 december 2005, nr. 152.558). Het onderdeel van het middel is bijgevolg onontvankelijk.

3.2.6. Het enig middel is, in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond. Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS